

Arrest

nr. 98 197 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Tataarse origine, bent afkomstig uit Almaty, Kazachstan. In februari 2007 bent u gescheiden van K. R. (...) met wie u één dochter heeft, K. M. (...) (O.V. X). Uw dochter verblijft samen met u in België.

Uw problemen zijn ontstaan naar aanleiding van een diefstal op uw werk. Sinds 2007 werkte u als kinderoppas in het huis van M. S. (...), die een hoge functie had bij de Kazachse staatsveiligheid, samen met A. R. (...) die er als huishoudster werkte. Op 15 augustus 2011 werd er twintigduizend dollar gestolen uit de kluis. A. (...) bleek ook verdwenen te zijn. De volgende dag werd u ontslagen aangezien uw baas, M. S. (...), vermoedde dat u samengewerkt had met A. (...), hetgeen u ontkende.

Op 17 augustus 2011 kwamen twee personen in burger, die stelden dat ze van de staatsveiligheid waren, bij uw thuis langs en er werd een huiszoeking uitgevoerd. U werd eveneens regelmatig opgebeld door M. (...) die u bedreigde, en die uw telefoons vermoedelijk afluisterde. Eind augustus 2011 kwamen dezelfde twee personen in burger langs bij uw thuis maar deze keer bedreigden ze u, en kreeg u enkele klappen in uw gezicht. Ze vroegen u waar A. (...) was. Na dit incident ging u naar de medische expertise om uw blauwplekken vast te leggen. Diezelfde dag werd u eveneens bedreigd door uw baas die stelde dat u geen klacht mocht indienen anders zou er iets met uw dochter gebeuren. Op 26 september 2011 werd u aangereden waarna de dader vluchtmisdrijf pleegde. U weet niet of deze aanrijding met uw problemen te maken heeft maar vermoedt van wel. Ook uw dochter werd achtervolgd. Omwille van een geblokkeerde zenuw werd u op 2 oktober 2011 opgenomen in het ziekenhuis. Nadat u ontslagen werd uit het ziekenhuis kwam M. (...) een laatste maal langs en gaf u dertig dagen om te genezen waarna u hem moest vertellen waar A. (...) was.

U besloot te vluchten en met behulp van uw vriendin verliet u op 29 november 2011 het land per vliegtuig. Op 1 december 2011 kwam u in België aan en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in samen met uw dochter. Na uw aankomst in België kwam u te weten dat M. (...) aan uw vriendin gevraagd had waar u verbleef.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart, scheidingsakte, attest van het secundair onderwijs, certificaat van verzorgster alsook een medisch attest voor. Uw dochter toonde eveneens haar identiteitskaart en geboorteakte.

B. Motivering

U vreest dat u en uw dochter ernstige problemen zullen kennen met M. S. (...) bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de diefstal. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst tasten uw gebrek aan documenten en uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de afwezigheid van deze documenten, uw geloofwaardigheid ernstig aan. Zo verklaart u immers dat u na uw aankomst in België verschillende belangrijke documenten verloren bent, waaronder de gerechtelijke medische expertise ten gevolge van het incident eind augustus 2011. (CGVS p. 5) Deze documenten had u zelf vanuit Kazachstan meegenomen. (CGVS p. 5) U weet niet waar u deze documenten verloren of vergeten bent, of achtergelaten hebt. (CGVS p. 5) U heeft er eveneens geen kopies van. (CGVS p. 5) Het Commissariaat-generaal vindt het opmerkelijk dat u zo weinig aandacht en informatie heeft betreffende uw verloren gegane documenten, die van groot belang konden zijn voor uw asielaanvraag. Daarenboven blijkt u omtrent verschillende documenten tegenstrijdige verklaringen af te leggen tijdens uw interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Zo stelt u tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u midden september 2011 ineen werd geslagen door twee personen die zich identificeerden als leden van het Comité van Nationale Veiligheid. U eindigde in het ziekenhuis bij de eerste hulp. Het attest hiervan ligt nog in Almaty. (CGVS-vragenlijst vraag 3.5) Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal situeert u dit incident eind augustus 2011 en stelt u dat u niet naar een dokter of ziekenhuis geweest bent maar wel naar de medische expertise. (CGVS p. 17 en 18) Dit document kan u, zoals hierboven gesteld werd, niet meer voorleggen omdat u bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat u het ergens verloren bent. (CGVS p. 5) Na confrontatie met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid met uw verklaring in de schriftelijke vragenlijst stelt u dat dit document niet in Almaty maar wel in België lag. (CGVS p. 23). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op, aangezien dit een derde versie betreft.

Verder verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de autoriteiten op 17 augustus 2011 een huiszoeking in uw appartement uitvoerden. U heeft hiervan een proces-verbaal in Almaty. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal stelt u dan weer dat uw twee belagers iets opstelden op papier tijdens dit incident maar dat u niets tekende. (CGVS p. 14) U weet niet wat deze papieren waren. (CGVS p. 14) U werd vervolgens gevraagd of u enige bewijzen heeft omtrent deze huiszoeking, waarna u stelt dat enkel de burens ervan wisten. (CGVS p. 15) Geconfronteerd met uw eerder gegeven verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u een proces-verbaal van deze huiszoeking heeft in Almaty, stelt u dat uw belagers iets noteerden op een officieel papier, maar dat u het protocol niet zag. (CGVS p. 23) Wederom blijkt u tegenstrijdige informatie weer te geven betreffende eventuele bewijsstukken van elementaire gebeurtenissen in uw asielverhaal, hetgeen uw geloofwaardigheid ernstig aantast. Niet alleen mag verwacht worden van een asielzoeker dat hij

uiterst voorzichtig omspringt met bewijsstukken, daarenboven wordt verwacht dat hij over deze documenten gelijke verklaringen kan geven gedurende de opeenvolgende interviews in het kader van zijn asielprocedure. U daarentegen spreekt uw verklaringen tegen betreffende het medisch attest/gerechtelijke expertise na de aanval eind augustus 2011, daarenboven blijkt u eveneens verschillende versies te geven betreffende het eventuele proces-verbaal van de huiszoeking in augustus 2011. Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielfeiten wordt hierdoor ernstig ondermijnd.

In lijn met het voorgaande, wenst het Commissariaat-generaal bovendien op te merken dat u eveneens uw internationaal paspoort niet kan voorleggen. U stelt immers dat u met uw eigen paspoort gereisd hebt tot Vilnius, Litouwen, waarna u dit document aan uw passeur Al. (...) gegeven hebt. (CGVS p. 6) Gevraagd waarom uw paspoort nog steeds bij hem is, stelt u dat het niet weet. (CGVS p. 6) U heeft dit document niet teruggevraagd, u bent het vergeten. (CGVS p. 6) Opnieuw stelt het Commissariaat-generaal zich vragen omtrent uw lakse houding betreffende een dergelijk belangrijk identificatie- en reisdocument. Verwacht kon worden dat u, gezien uw voornemen om asiel aan te vragen en gezien het belang van dit document voor uw asielaanvraag alsook voor uw eigen identificatie, dit document zou terugvragen aan uw passeur. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kazachs internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Vervolgens bleken er verschillende tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter, K. M. (...) (O.V. 6.923.006). Vooreerst bleek uw dochter geen kennis te hebben van de huiszoeking die bij uw thuis plaatsvond op 17 augustus 2011. (CGVS dochter p. 12) Uw dochter verklaart immers dat het eerste incident na de diefstal het feit betreft dat u werd geslagen door de betreffende twee personen eind augustus 2011. (CGVS dochter p. 6) Uw dochter werd vervolgens gevraagd of dit het eerste incident was na deze diefstal waarop zij bevestigend antwoordt. (CGVS dochter p. 6) Geconfronteerd met het feit dat u nog een incident vermeldt tussen de diefstal en deze aanval, stelt uw dochter dat ze niet weet waarover het gaat. (CGVS dochter p. 8) Het is dan ook frappant dat uw dochter niet op de hoogte zou zijn van dit belangwekkend feit. Vervolgens verklaart u dat u na het incident van eind augustus 2011 naar de medische expertise geweest bent, waarna u uw dochter thuis terug zag. (CGVS p. 17 en 18) Uw dochter daarentegen stelt dat jullie, dus u en uw dochter, naar het ziekenhuis gegaan zijn waarna de sporen van de slagen genoteerd werden. (CGVS dochter p. 6) Na confrontatie stelt uw dochter dat jullie toch samen naar het ziekenhuis gingen. (CGVS dochter p. 9) Deze aanpassing van de verklaringen heft de tegenstrijdigheid niet op. Daarenboven bleek er een tegenstrijdigheid te zijn betreffende de laatste keer dat uw baas naar uw thuis kwam. Zo verklaart u dat uw baas niet op de dag van uw ontslag uit het ziekenhuis langskwam maar enkele dagen later, of misschien één dag later. (CGVS p. 20) Uw dochter stelt dat M. S. (...) direct, op dezelfde dag als het ontslag langskwam. (CGVS dochter p. 8) Na confrontatie blijft uw dochter bij haar versie van de feiten. (CGVS dochter p. 9), wat de tegenstrijdigheid niet opheft. Tot slot kwamen jullie verklaringen niet overeen betreffende het ongeval, waar uw baas vermoedelijk bij betrokken was, en het daaropvolgend vluchtmisdrijf. U verklaart dat u na dit incident naar het ziekenhuis gebracht werd waar u werd onderzocht. (CGVS p. 16) Uw dochter wachtte thuis op u. (CGVS p. 16) Uw dochter verklaart daarentegen dat u niet naar het ziekenhuis gegaan bent. (CGVS dochter p. 7) Uw dochter stelt haar verhaal bij, nadat zij gewezen werd op deze tegenstrijdigheid, en verklaart dat u wel naar het ziekenhuis ging want dat u een medisch bewijs van dit ongeval had dat gekopieerd werd bij jullie asielaanvraag. (CGVS dochter p. 9) Deze aanpassing van de verklaringen heft de tegenstrijdigheid niet op. Het document dat bij uw dossier zit is bovendien niet het document betreffende dit ongeval, maar een document betreffende uw operatie op 6 oktober 2011.

Gelet op de verschillende tegenstrijdigheden wordt er ten eerste getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielfeiten waarvan u het slachtoffer bent. Zo kan er immers verwacht worden dat gezinsleden, die omwille van dezelfde asielincidenten hun land verlaten, gelijklopende verklaringen omtrent deze incidenten kunnen afleggen, en daarenboven kennis hebben betreffende essentiële gebeurtenissen, zoals de huiszoeking op 17 augustus. De verschillende en ernstige tegenstrijdigheden betreffende kernelementen van uw asielrelaas tasten uw geloofwaardigheid bijgevolg verder aan.

Ook uw eigen verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal bleken op bepaalde punten niet overeen te komen. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er juwelen ter waarde van twintig duizend dollar gestolen werden. Er was een camera in de kamer waar de juwelen lagen en daarop zou te zien zijn hoe A. (...) de juwelen had gestolen. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal echter verklaart u dat er een som geld, twintigduizend dollar gestolen werd, en nog iets maar u weet niet wat. (CGVS p. 11) Geconfronteerd met dit opmerkelijke

verschil stelt u dat u niet juwelen zei maar 'waardevolle zaken', waaronder zowel juwelen als geld vallen. (CGVS p. 23) Gevraagd waarom u niet gewoon 'geld' zei als er daadwerkelijk geld gestolen werd, stelt u dat u dat ook zei. (CGVS p. 23) Daarenboven maakt u tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal geen enkele melding van de desbetreffende camera waarop te zien is dat A. (...) het geld meenam. U werd vervolgens duidelijk gevraagd waarom u en A. (...) verdacht werden, en waarom dit niet een diefstal door derden kon zijn, waarop u stelt dat er behalve u en A. (...) niemand die dag thuis geweest was, en dat het appartement op de zevende verdieping lag waardoor het geen diefstal kon zijn. (CGVS p. 12) Geconfronteerd met dit uitermate belangrijk verschil, stelt u dat die camera aan de ingang van het gebouw geplaatst was. (CGVS p. 23) Nogmaals gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen stelt u dat u niet wist dat er een camera in de slaapkamer was maar dat uw baas dit vermeldde op de 16de augustus 2011. (CGVS p. 23) Opnieuw is het Commissariaat-generaal van mening dat uw uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheden ontoereikend is gezien de aard en het belang van beide details. Zo is het weinig aannemelijk dat u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben over juwelen of in het algemeen waardevolle voorwerpen, als er specifiek geld gestolen werd. Daarenboven is het bestaan van de camera, waarop te zien is dat de huishoudster het geld/juwelen gestolen heeft, een cruciaal element gezien uw vermeende betrokkenheid bij de diefstal, die de start van uw asielproblemen betekende. Wederom wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast door deze belangrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal.

Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, scheidingsakte, attest van het secundair onderwijs en uw certificaat van verzorgster bewijzen enkel uw identiteit, burgerlijke staat en opleiding hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Het medisch attest dat u eveneens neerlegt stelt enkel vast dat u een hernia van de onderrug heeft, waarvoor u op 6 oktober 2011 een operatie onderging. U heeft al enkele jaren pijn rond uw middel, volgens dit attest. Dit document is bijgevolg niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen aangezien zij geen melding maakt van enige problemen die u zou kennen in uw herkomstland en waarvoor u asiel aanvraagt. Uw dochter legt haar identiteitskaart en geboorteakte voor. Ook deze documenten attesteren enkel haar identiteit, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunen zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij verschillende belangrijke documenten verloren heeft, waaronder de gerechtelijke medische expertise ten gevolge van het incident eind augustus 2011, menen verzoekende partijen dat deze vaststelling onvoldoende is om hun asielaanvraag in diskrediet te brengen, daar het verliezen van deze documenten volkomen onafhankelijk van de wil van eerste verzoekende partij gebeurde.

2.2.3.2. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *"(...) dat het opmerkelijk is dat zij zo weinig aandacht en informatie heeft betreffende de verloren gegane documenten. Het is immers zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat eerste verzoekster enerzijds de moeite doet om een gerechtelijke medische expertise te ondergaan met als doel haar mishandeling ingevolge het incident dat zich eind augustus 2011 zou hebben voorgedaan te kunnen staven, dat zij dit document meeneemt op haar reis vanuit Kazachstan (dit omdat ze het zelf van belang beschouwd voor de staving van haar asielaanvraag), maar dat ze anderzijds dit stuk, samen met andere belangrijke documenten, verliest na haar aankomst in België, en geenszins weet waar zij deze documenten verloren, vergeten of achtergelaten heeft, noch een kopie kan voorleggen van de documenten waarvan zij zelf verklaarde dat ze zo belangrijk waren."* Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen van eerste verzoekende partij en tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, van het feit dat verzoekende partijen hun paspoort niet hebben kunnen neerleggen en van de ontstentenis van enig begin van bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat aan dit beweerde asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip van de tweede inval, waarna eerste verzoekende partij een medisch getuigschrift liet opmaken, meer in het bijzonder "midden september 2011" volgens de versie voorgehouden bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 13, p. 3) en "eind augustus 2011" zoals gesteld bij het gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, p. 17), werpen verzoekende partijen op dat verwerende partij blijkbaar beide gebeurtenissen heeft verward nu de mishandeling bij de inval plaats had eind augustus en het auto-ongeval half september. Ook een vertalingsprobleem mag men niet uitsluiten aldus verzoekende partijen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat van enige verwarring in hoofde van verwerende partij totaal geen sprake kan zijn nu eerste verzoekende partij bij het invullen van voormelde vragenlijst duidelijk het volgende verklaarde: *"Midden september 2011 was ik alleen thuis en ik liet twee personen binnen die zich identificeerden als leden van het Comité van de Nationale Veiligheid van Kazachstan. Ze sloegen me ineen. Ik eindigde in het ziekenhuis bij eerste hulp en ging daarna naar huis. (...) Op 26.09.2011 was ik slachtoffer van een auto-ongeval."* Eerste verzoekende partij heeft deze verklaring na voorlezing in het Russisch voor akkoord ondertekend (administratief dossier, stuk 13, p. 3 en 4). De bewering van verzoekende partijen dat het hier mogelijk een vertaalfout kan betreffen, kan in redelijkheid door de Raad niet worden gevolgd daar voormelde neerslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk niet voor interpretatie vatbaar is en verzoekende partijen op geen enkele wijze aanduiden hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.5.1. Verzoekende partijen menen dat de verklaring betreffende de professional die in het ziekenhuis geraadpleegd werd, geen tegenstrijdigheid uitmaakt. Eerste verzoekende partij heeft bij de Dienst

Vreemdelingenzaken nooit gepreciseerd of ze een geneesheer of een medisch deskundige gezien had. Ze heeft enkel vermeld dat ze zich naar het ziekenhuis had begeven om eerste hulp te vragen. Bij het Commissariaat-generaal heeft ze vervolgens wel gepreciseerd dat ze een medisch deskundige ontmoet had, aangezien zij hier langer gehoord werd en zij zo volledig mogelijk zou zijn. Dit betreft echter geen tegenstrijdigheid.

2.2.5.2. De Raad stelt uit de lezing van de bestreden beslissingen vast dat eerste verzoekende partij wordt verweten dat ze op het Commissariaat-generaal stelt dat ze niet naar een dokter of ziekenhuis is geweest, maar wel naar de medische expertise, terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze *“eindigde in het ziekenhuis bij eerste hulp”* (administratief dossier, stuk 13, p. 3). De Raad merkt op dat er wel degelijk een verschil bestaat tussen enerzijds een bezoek aan de eerste hulp van een ziekenhuis, waarbij de verwondingen worden behandeld, en anderzijds de gerechtelijke medische expertise, waarbij de verwondingen worden vastgesteld. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat dit onderscheid ook door eerste verzoekende partij gemaakt wordt. Ze verklaart immers herhaaldelijk dat ze de slagen heeft laten vaststellen door de gerechtelijke medische expertise: *“(…) ik kreeg slagen, die door de gerechtelijke medische expertise vastgesteld werden.”* en verder tijdens het gehoor *“Ik ben naar de medische expertise geweest om de blauwplekken vast te leggen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 17). Op de vraag of ze naar een dokter of een ziekenhuis is geweest, antwoordt eerste verzoekende partij bovendien uitdrukkelijk van niet (administratief dossier, stuk 4, p. 18). Achteraf stellen dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken eigenlijk een medisch deskundige bedoelde, houdt dan ook gezien de duidelijke verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken en de voormelde uitdrukkelijke ontkenning bij het Commissariaat-generaal geen steek en is geenszins van aard om de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheid te weerleggen.

2.2.6.1. Inzake de tegenstrijdige verklaringen betreffende het proces-verbaal van de huiszoeking door de autoriteiten op 17 augustus 2011, wordt door verzoekende partijen gesteld dat de verklaringen van eerste verzoekende partij hieromtrent niet tegenstrijdig zijn. Eerste verzoekende partij heeft nooit beweerd dat zij in het bezit van dit document was. Toen ze heeft aangegeven dat het proces-verbaal zich te Almaty bevond, heeft ze hierbij niet gepreciseerd op welke plaats het zich juist bevond. Verder stelt ze nog dat ze van de inhoud nooit kennis heeft kunnen nemen, daar de overheden het bijgehouden hebben, en daar ze geweigerd heeft het proces-verbaal te tekenen.

2.2.6.2. Ten eerste merkt de Raad op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Het argument dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gepreciseerd heeft waar het proces-verbaal zich precies bevond, is dan ook niet van aard om de motivering van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het is onaanvaardbaar dat eerste verzoekende partij dergelijke vage en onduidelijke verklaring aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken waar door haar wordt verklaard *“Ik heb een proces-verbaal in Almaty”* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS K. T., onderdeel 3, vraag 5, p. 3), en vervolgens achteraf, wanneer ze wordt gewezen op de tegenstrijdige verklaringen, stelt dat ze bedoelde dat het proces-verbaal in Almaty bij de autoriteiten was, en niet bij haar thuis. Bovendien stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor verschillende verklaringen geeft waarom zij geen kennis heeft genomen van de inhoud van de papieren die werden opgesteld door de autoriteiten. Aanvankelijk wordt door haar gesteld dat ze aan haar vroegen de papieren te ondertekenen. Dit weigerde ze, omdat ze niet wist wat de gevolgen zouden zijn (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Later stelt ze dat ze niet wist wat ze er op schreven, doordat ze zodanig in de war was (administratief dossier, stuk 4, p.14). Ten slotte geeft ze nog een derde versie van de feiten, waarbij ze stelt dat de autoriteiten iets noteerden op een papier, maar dat het aan haar niet werd getoond (administratief dossier, stuk 4, p.23). Deze uiteenlopende versies doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partijen met voormeld argument de motivering betreffende de vaststelling dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het ging om een proces-verbaal, terwijl ze bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze niet wist wat deze papieren waren, op geen enkele manier weerlegt.

2.2.7.1. Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat tweede verzoekende partij niet op de hoogte was van het plaatsvinden van de eerste huiszoeking op 17 augustus 2011, stellen verzoekende partijen dat het feit van iets onkundig te zijn verschilt van het feit te betwisten of van

tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Verder benadrukken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij niet aanwezig was tijdens de huiszoeking en dat zij aan de universiteit was, hetgeen eerste verzoekende partij ook reeds verklaarde tijdens haar gehoor (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Ook wijzen verzoekende partijen op het feit dat de behandelende ambtenaar tweede verzoekende partij niet over deze gebeurtenis van 17 augustus heeft gesproken en dat pagina 12 van het gehoorverslag, naar dewelke verwerende partij verwijst, niet bestaat.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat van familieleden die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Aangezien tweede verzoekende partij de ingrijpende beslissing neemt om haar land van herkomst te ontvluchten omwille van de problemen van haar moeder, mag er van haar bijgevolg worden verwacht dat zij op de hoogte is van de verschillende feiten die hebben geleid tot de beslissing om te vluchten. Het feit dat zij afwezig was tijdens deze eerste huiszoeking, doet hieraan geen afbreuk. Het is volstrekt onaannemelijk dat haar moeder haar niet op de hoogte zou hebben gebracht van deze belangrijke gebeurtenis. Het argument dat de behandelende ambtenaar tweede verzoekende partij niet over deze gebeurtenis van 17 augustus heeft gesproken, kan de Raad evenmin overtuigen. Tweede verzoekende partij werd er immers uitdrukkelijk op gewezen dat haar moeder nog een incident ter sprake heeft gebracht dat zich voordeed na de diefstal en voor de aanval eind augustus 2011 waarbij de moeder werd geslagen. Tweede verzoekende partij verklaart echter dat ze niet weet waarover haar moeder het heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. M. d.d. 14/09/2012, p. 8). Het niet vermelden van dergelijk belangrijk feit dat behoort tot de kern van het asielrelaas doet in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Daar waar verzoekende partijen nog aanhalen dat pagina 12 van het gehoorverslag waarnaar verwezen wordt door verwerende partij niet bestaat, stelt de Raad vast dat dit een louter materiële vergissing betreft die de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissingen niet aantast. Uit een verdere lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers duidelijk op welke elementen van het gehoorverslag verwerende partij haar motivering dienaangaande heeft gebaseerd.

2.2.8.1. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over het feit of eerste verzoekende partij alleen naar het ziekenhuis is gegaan, dan wel samen met haar dochter, stellen verzoekende partijen dat dit duidelijk een verwarring in hoofde van tweede verzoekende partij betreft aangezien zij nadien erkend heeft dat haar moeder zich wel degelijk naar het ziekenhuis begeven heeft, en dat dit door behulp van een getuigschrift gestaafd wordt.

2.2.8.2. De Raad ziet niet in hoe het argument dat tweede verzoekende partij heeft erkend dat haar moeder zich wel degelijk naar het ziekenhuis begeven heeft, en dat dit door behulp van een getuigschrift gestaafd wordt, de motivering betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaringen van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal, waarin deze stelt dat haar dochter niet aanwezig was toen ze naar de medische expertise is gegaan, en dat ze haar dochter pas terugzag bij thuiskomst (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. T. d.d. 14/09/2012, p. 18), en anderzijds tweede verzoekende partij, die verklaart dat ze samen naar het ziekenhuis zijn gegaan, waar de sporen van slagen werden genoteerd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. M. d.d. 14/09/2012, p. 6) weerlegt. Aangezien het betoog van verzoekende partijen geen enkel verband heeft met deze flagrante tegenstrijdigheid, slagen verzoekende partijen er niet in de desbetreffende motivering te weerleggen. Deze flagrante tegenstrijdigheid, die door voorgaand betoog van verzoekende partijen niet wordt opgeheven, doet in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Inzake het gaan naar de eerste hulp van het ziekenhuis dan wel naar de medische expertise na de slagen tijdens de aanval eind augustus 2011, verwijst de Raad volledigheidshalve naar de uiteenzetting gedaan in punt 2.2.5.2.

2.2.9. Daar waar door verzoekende partijen aangehaald wordt dat tweede verzoekende partij heeft verklaard dat ze de baas van haar moeder niet in de ziekenhuiskamer van haar moeder had gezien, maar *“dat ze hem in de trappen gekruist had”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. M. d.d. 14/09/2012, p. 9) en dat ze veronderstelde dat deze haar moeder een bezoek was komen brengen, maar dat zij hier niet zeker van was, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een totaal verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Nergens wordt door verwerende partij een motivering

gehanteerd die betrekking heeft op het bezoek van de baas van eerste verzoekende partij tijdens haar verblijf in het ziekenhuis ten gevolge van haar operatie.

2.2.10. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de laatste keer dat de baas van eerste verzoekende partij naar hun thuis kwam, beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een samenvatting van datgene wat hieromtrent in de bestreden beslissingen gemotiveerd is: *“Dat, haar dochter in strijd met de bewering van de eerste verzoeker, verklaarend dat haar baas enkele dagen nadat zij het ziekenhuis verlaten heeft gekomen is, verzekerd heeft dat hij de dag zelf gekomen was.”* Verzoekende partijen laten echter na enig concreet argument aan te brengen die desbetreffende motivering weerlegt. De Raad is van oordeel dat een dergelijke flagrante tegenstrijdigheid aangaande de kern van het asielrelaas verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.11.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de diefstal bij haar baas tijdens haar opeenvolgende verklaringen, stellen verzoekende partijen het volgende.

Ten eerste merken ze op dat de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken tamelijk kort zijn en dat hierbij geen tijd is om de ganse geschiedenis in detail uiteen te zetten.

Wat betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat er juwelen zouden zijn gestolen, terwijl ze op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er een som geld, twintigduizend dollar, gestolen was, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft uitgelegd dat ze vermeld had dat er “waardevolle voorwerpen” gestolen waren, waarmee ze juwelen en geld bedoelde.

Inzake het feit dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er een camera in de kamer was waarop te zien zou zijn hoe A. de juwelen had gestolen, terwijl ze op het Commissariaat-generaal aanvankelijk de camera niet vermeldde, en bij de confrontatie met het verschil tussen haar verklaringen vervolgens stelt dat er een camera aan de ingang van het gebouw geplaatst was en dat ze niet wist dat er een camera in de slaapkamer was maar dat haar baas haar dat vermeld had op 16 augustus 2011, stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel vermeld had wat haar baas haar gezegd had, namelijk dat er in de kamer een camera stond en dat ze op het Commissariaat-generaal bekend heeft dat ze niet wist dat er één in de kamer was – ze heeft de camera immers zelf nooit opgemerkt – maar wel dat er één aan de ingang van de woning stond.

2.2.11.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielrelaas vermelden, en dit op een correcte wijze. De Raad wijst eveneens op een deel van het voorafgaand advies dat in de vragenlijst vermeld staat: *“De vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zal u (als asielzoeker) de mogelijkheid geboden worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. (...) Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.”* (administratief dossier, stuk 13, p. 1). Eerste verzoekende partij werd derhalve duidelijk gemaakt dat deze vragenlijst dient ter voorbereiding van haar tweede, uitgebreidere, gehoor op het Commissariaat-generaal en dat zij nauwkeurig en correct dient te zijn in het beantwoorden van de vragen. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 5, onder luik 3, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Dat dit gehoor kort zou zijn geweest, waardoor de kandidaat-vluchteling de tijd niet heeft zijn ganse

geschiedenis op gedetailleerde wijze uiteen te zetten, kan derhalve niet als afdoende verklaring worden beschouwd voor de flagrante tegenstrijdigheden.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen omtrent de aard van de gestolen goederen, wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij hierover zeer inconsistente verklaringen aflegt. Volgens de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst, betroffen het juwelen (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, onderdeel 3, vraag 5, p. 3). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart ze vervolgens dat er een som geld verdwenen was, en nog iets, maar ze weet niet wat (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. T. d.d. 14/09/2012, p. 11). Wanneer ze wordt gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen, stelt ze dat ze niet het woord 'juwelen' heeft gezegd, maar 'waardevolle zaken', waaronder zowel juwelen als geld vallen. Wanneer ze gevraagd wordt waarom ze dan niet gewoon 'geld' zei als het om geld ging, stelt ze dat ze dat ook zei. Dit laatste vindt echter geen steun in de desbetreffende vragenlijst, waar meerdere malen achter elkaar melding wordt gemaakt van juwelen: *"(...) Maar de juwelen ter waarde van 20 000 US dollar waren verdwenen. Er was een camera in de kamer waar de juwelen lagen. Op de film was te zien dat de andere dame A. de juwelen had gestolen."* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, onderdeel 3, vraag 5, p. 3). Verder merkt de Raad nog op dat verzoekende partijen op geen enkele wijze aanduiden hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze begrippen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Wat betreft de verklaringen omtrent de camera, vindt de Raad het ten eerste opmerkelijk dat eerste verzoekende partij aanvankelijk zelf geen melding maakt van deze camera tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, dit terwijl haar meerdere malen gevraagd werd waarom M. haar en A. verdacht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. T. d.d. 14/09/2012, p. 12-13). Aangezien eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat op een camera te zien was dat A. de juwelen had gestolen, zou men verwachten dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor dit feit zou aangegeven als reden waarom zij verdacht werden. Nochtans geeft eerste verzoekende partij als enige reden waarom ze verdacht werden het feit dat zij daar werkten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. T. d.d. 14/09/2012, p. 12-13). Dat eerste verzoekende partij nalaat een dergelijk belangrijk element van haar asielrelaas te vermelden, doet in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Wanneer eerste verzoekende partij vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld dat er een camera was die de diefstal geregistreerd zou hebben, stelt ze dat die camera bij de ingang van het gebouw was. Wanneer ze er vervolgens op gewezen wordt dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gesteld dat de camera zich bevond in de kamer waar de juwelen lagen, stelt ze dat ze niet wist dat er in de slaapkamer een camera was, maar dat haar baas haar dit op 16 augustus had verteld (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. T. d.d. 14/09/2012, p. 23). De Raad is het niet eens met de stelling van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij bekend zou hebben dat zij enkel wist dat er aan de ingang van de woning een camera stond, maar niet dat er één in de kamer was en dat het pas was nadat haar baas had verteld van de camera in de kamer zelf, dat ze hiervan op de hoogte was. Wanneer eerste verzoekende partij er tijdens haar gehoor op gewezen wordt dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van een camera die de diefstal registreerde, stelt ze immers dat *"die camera (...) bij de ingang van het gebouw [was] (...)"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS K. T. d.d. 14/09/2012, p. 23). Achteraf vervolgens beweren dat er sprake zou zijn van twee camera's, één in de kamer, en één aan de ingang van het gebouw, biedt dan ook geen soelaas. Bovendien merkt de Raad nog op dat voormeld argument geen verschoningsgrond vormt voor het feit dat ze tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf geen melding maakte van de camera die de diefstal registreerde.

2.2.12. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat het internationale paspoort niet kan worden voorgelegd, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.13. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich

eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT